

מ"ת 43340/09/15 - מדינת ישראל נגד עטיה סמהדאן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 43340-09-15 מדינת ישראל נ' סמהדאן (עציר)

בפני כבוד השופט נסר אבו טהה

מדינת ישראל

המבקשת

נגד

עטיה סמהדאן (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד איל הדר ושלום
פיניאה

המשיב

החלטה

ההליך

1. בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו, על רקע כתב אישום בן ארבעה אישומים המייחס לו, עבירות של יציאה שלא כדין מישראל, לפי סעיף 2 א לחוק למניעת הסתננות (עבירות שיפוט), תשי"ד - 1954, בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), ובעבירות של מגע עם סוכן חוץ, לפי סעיף 114(א) לחוק.

2. בכתב האישום נטען, בתמצית, כיהמשיב הינו תושב ישראל. כאמל אבו סמהדאנה (להלן: "**כאמל**") הינו גיסו של המשיב ותושב רצועת עזה, ונגדו הוגש כתב אישום בנפרד.

באישום הראשון, הואשם המשיב בכך שביום 30.3.11, יצא בהיתר מישראל לסיני שבמצרים דרך מעבר הגבול בטאבה. משם, נסע המשיב לאזור רפיח, ומשם חצה את גבול מצרים ונכנס לרצועת עזה שלא כדין, דרך מנהרה שמחברת את סיני עם רצועת עזה. המשיב שהה מספר ימים ברצועת עזה וחזר לישראל ביום 3.4.11.

באישום השני, הואשם המשיב בכך שבמועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשנת 2011, נפגש **כאמל** ברצועת עזה עם פעילי "חטיבת אל נאצר צלאח א-דין" - מוחמד ערג'אני, המכונה: "אבו זריעי", אבו אחמד אל ריאטי ואדם נוסף ממשפחת אבו רזק, ששמו אינו ידוע למאשימה. אבו אחמד הציע ל**כאמל** לצלם בסיסים צבאיים בשטח ישראל באזור הגבול עם רצועת עזה, ולהעביר את הצילומים לידיו תמורת תשלום של 80,000 ₪. **כאמל** נעתר להצעה וקשר קשר כאמור (להלן: "**הקשר**"). זמן מה לאחר מכן, בשנת 2011, נפגש **כאמל** בעזה עם המשיב. במסגרת הקשר ולשם קידומו, במועד כלשהו שאינו ידוע במדויק למאשימה, פנה **כאמל** למשיב והציע לו להצטרף לקשר ולבצע צילומים של בסיסי צה"ל בדרום. המשיב נעתר להצעה ואף הציע לצלם את בסיס צה"ל צאלים שבנגב. בסופו של דבר, המשיב ו**כאמל** לא ביצעו את הצילומים. במעשיו אלה, היה המשיב שותף לקיום מגע עם סוכן חוץ, קשר קשר למסור ידיעות לאויב, אשר עלולות להיות לתועלת האויב בכוונה לפגוע בביטחון המדינה וקשר קשר למתן שירות להתאחדות בלתי מותרת.

באישום השלישי, הואשם המשיב בכך, שבמועד כלשהו בשנת 2011, ברצועת עזה, נפגש **כאמל** עם שני פעילי ארגון הג'יהאד האיסלאמי - נידאל בדראן, המכונה: "אבו אחמד" (להלן: "**נידאל**") ומחמד סניור, המכונה: "אבו מג'אהד" (להלן: "**אבו מג'אהד**"), ואלו הציעו ל**כאמל** לחטוף חייל מטרמפיאדה בשטח ישראל ולהביאו אליהם שאינו בחיים, זאת תמורת 100,000 ₪ או 150,000 ₪. **כאמל** נעתר להצעה וקשר עם אבו מג'אהד ונידאל קשר לבצע את החטיפה והרצח. במסגרת הקשר הנ"ל, פנה **כאמל** אל המשיב והציע לו להצטרף אל הקשר ולסייע לו בביצוע החטיפה, על ידי כך שיאתר חייל העומד בטרמפיאדה ויחטוף אותו. המשיב נעתר להצעה והצטרף לקשר, ובנוסף, אמר ל**כאמל** שינסה לסייע לו בביצוע החטיפה. בסופו של דבר, תוכנית החטיפה לא יצאה אל הפועל. במעשיו אלה, היה המשיב שותף למגע עם סוכן חוץ וקשר קשר לבצע חטיפה לשם רצח, רצח ומן שירות להתאחדות בלתי מותרת.

באישום הרביעי, הואשם המשיב בכך שבמועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, ברצועת עזה, פנה אל **כאמל** אבו חאמזה שיח אל- עיד (להלן: "**אבו חאמזה**"), וביקש ממנו לסייע בהברחת טלפונים ניידים לבתי הכלא בישראל עבור אסירים בטחוניים השוהים בבתי הכלא. לצורך כך, אבו חאמזה הפגיש את **כאמל** ברצועת עזה עם פעיל חמאס בשם - פהד זקזוק (להלן: "**פהד**"), אשר חזר על ההצעה הנ"ל. **וכאמל** נעתר להצעה ובכך קשר קשר להברחת טלפונים ניידים לבתי הכלא בישראל. במסגרת הקשר הנ"ל, פנה **כאמל** למשיב והציע לו להצטרף לקשר, והמשיב נעתר להצעה. המשיב נסע לבקשת **כאמל** לשכם, שם נפגש עם אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, וקיבל ממנו בין 20 - ל- 30 טלפונים ניידים, ו- 10,000 ₪. **כאמל** הנחה את המשיב לקחת לידיו 2,000 ₪ ואת יתרת הסכום להעביר לתושב לוד שזהותו אינה ידועה. המשיב, בניגוד להנחייתו של **כאמל** מכר מחצית מהטלפונים הניידים בשגב שלום. לבקשת **כאמל**, מסר המשיב את יתרת הטלפונים לתושב ישראל שזהותו אינה ידועה. במעשיו אלה, היה המשיב שותף למגע עם סוכן חוץ, וקשר קשר למתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, ולעשות פעולה ברכוש שיש בה כדי לקדם מעשי טרור.

3. **בא כוח המבקשת** עתר להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. נטען, כי התשתית הראייתית נשענת בעיקרה על **הודאות המשיב**, חיזוקים לדברי המשיב בהודעות **כאמל** אבו סמהדאנה ועדים נוספים.

4. אשר לעילת המעצר נטען, כי כנגד המשיב קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב), שכן קיים יסוד סביר לחשש שיסכן את בטחון הציבור והמדינה אם ישוחרר ממעצרו, וכן עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2), בשים לב לכך שהעבירות המיוחסות למשיב מקימות חזקה, כי שחרורו של המשיב מסכן את בטחון הציבור והמדינה. כן נטען, כי נגד המשיב קמה עילת מעצר גם לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק, שכן קיים יסוד סביר לחשש שאם ישוחרר ממעצר, יתחמק מאימת הדין.

5. בדיון בפניי בבקשה למעצר עד תום הליכים, מיום 14.10.15, הוסיף ב"כ המבקשת, כי כתב האישום מבוסס על הודאות המשיב בכל המיוחס לו בכתב האישום בהודעתו במשטרה ביום 10.9.15 ובהודאתו בפני חוקרי שב"כ, כעולה מהזכ"דים. כן הוסיף, כי ניתן למצוא "דבר מה נוסף" בהודעתו של כאמל, שמתאר אף הוא את אותם האירועים נשוא ארבעת האישומים.

בעוד שלגרסת כאמל נעשה ניסיון מצדם לעשות "עוקץ" לארגוני הטרור, הרי שלגרסת המשיב, אכן היו ניסיונות מצידם לבצע את העבירות נשוא האישום הראשון - השלישי, כאשר רק לגבי האישום הרביעי - שעניינו הברחת הטלפונים לבתי הכלא היה מדובר ב"עוקץ". ההבחנה אותה עושה המשיב, מלמדת על הכוונה שהייתה לבצע את המעשים שיוחסו להם באישום הראשון, השני והשלישי, ומכל מקום, האישומים שיוחסו למשיב הם קשירת קשר לפשע ומגע עם סוכן חוץ, ולא את העבירות שאותם תכננו לבצע. עוד הוסיף, כי גם אילו אכן היה מדובר בעוקץ, עדיין העבירות המיוחסות למשיב היו עומדות בעינם. עוד נטען, כי אף שכאמל הוא שבפועל יצר קשר עם אותם סוכנים, הרי שהמשיב היה שותף למעשיו של כאמל, ידע על התקיימותם ושיתף עימו פעולה הן בקשירת הקשר והן לגבי תכנון המעשים.

6. **ב"כ המשיב** מנגד, הסכים לקיומן של ראיות לכאורה נגד המשיב באישום **הראשון**, לכך שהמשיב נכנס לשטח רצועת עזה. לדבריו המשיב יצא שלא כדין מישראל על רקע השתתפותו בלוחמה ובסוכת האבילים של דודו שנפטר בקנדה והובא לקבורה בעזה, והוא אף הודה בכך בהזדמנות הראשונה. עם זאת, ביחס לשלושת האישומים הנוספים, טען **לכרסום** בחומר הראיות, שכן כעולה מחומר הראיות, מדובר ב"עוקץ" מצד המשיב, שלא מקימה את הוראות החיקוק המיוחסות למשיב, ואין בהם כדי ללמד על כוונה ביטחונית מצד המשיב.

ב"כ המשיב הוסיף, כי חל **שיהוי** רב בהגשת כתב האישום נגד המשיב, בעוד שנגד **כמאל** הוגש כתב אישום נפרד עוד בשנת **2011**. עוד נטען, כי פעולות רבות במסגרת הקשר בוצעו בניגוד מובהק לאינטרס הארגוני שלשמו לכאורה נקשר הקשר, כאשר המשיב וכאמל טוענים באופן שיטתי ועקבי, שכל פעולותיהם נועדו כדי "**לעקוץ**" ולהונות את הארגון על מנת שיזרימו לידיהם כספים נוספים, ואף הסבירו מה לקחו מהארגון, כיצד עשו שימוש בכספים שהועברו לידיהם, למי מכרו את הטלפונים הניידים, כיצד התחמקו מהלחץ שהפעילו עליהם אנשי הארגון.

לדברי ב"כ המשיב, המילה "**עוקץ**" נזכרת בחומר הראיות, שנגבה הן במשטרה והן בשב"כ 37 פעמים, כאשר במשך 4.5 שנים לא בוצעה אפילו תחילתה של פעולת הכנה במסגרת הקשר.

עוד נטען, כי עבירת הקשר דורשת כוונה כפולה - להתקשר עם אחר ולהגשים את התכלית הפלילית שבבסיס הקשר, וזו לא מתקיימת בענייננו, ויש לדחות את טענת המבקשת, לפיה גם בה במידה ומדובר בעוקץ, הרי שעבירת הקשר נעברה.

עוד נטען, כי ביום 31.5.11, נחקר אדם בשם **חסן אשתוי**, אשר תיאר כי כאמל פנה אליו לבצע את הפעולות שבגינן הוא מבקש לבצע את פעולות העוקץ, סיפר על השתלשלות הדברים, ועל כך ששיתף פעולה עם העוקץ ונטל כספים לכיסו. מדובר בגרסה שנמסרה בשנת 2011 על ידי גורם אובייקטיבי, הנתמכת בראיות ובעובדות נוספות, והוא **לא הועמד לדין** על כך, אף שמדובר ב**אסיר**, וכן קיימת עדות של מעורב נוסף ששמו **אבו מרסיד**, ביחס למעורבותו של כאמל, שאף הוא **לא הועמד לדין**. לאור האמור, טען כי יש להורות על שחרור המשיב לחלופת מעצר.

7. בהשלמת טיעוני המבקשת בכתב, מיום 5.11.15, ציין ב"כ המבקשת כי העבירות המיוחסות למשיב באישום השני והשלישי הן עבירות ביטחוניות חמורות, ביניהן קשירת קשר למסור ידיעות לאויב וקשירת קשר לחטוף חייל ולרצוח אותו, ויש בהם כדי להקים עילות מעצר נגד המשיב. כאמור, הראיות נסמכות על אמרתו של כאמל ואמרתו של המשיב, המאשרת את אמרת כאמל. אף שכאמל טען כי העמיד פנים שהסכים להצעות האמורות כדי "לעקוץ" ולבצע מעשי מרמה כלפי ארגוני הטרור, אמרתו של המשיב מצביעות על כך שהמשיב הסכים להצעות מתוך כוונה לבצע את המעשים. המשיב אבחן בין האישומים השני והשלישי, לגביהם לא טען שמדובר בקשירת קשר למראית עין לצורך ביצוע מעשה מרמה, לבין האישום לגביו טען מפורשות כי מדובר במעשה מרמה.

באשר לטענת האפליה ביחס לאי העמדת חסן שתיווי לדין, הרי שחסן שתיווי לא סיפר באמרתו על האירוע שמיוחס למשיב באישום הרביעי, אלא על מעשי עוקץ ומרמה אחרים כלפי ארגוני הטרור, ואף שהמעשים נושאים אופי דומה למיוחס למשיב, הם אינם אותו מעשה ומשכך הדיון בשאלת האפליה מתייתר.

8. בתגובת ב"כ המשיב בכתב מיום 9.11.15, טען ב"כ המשיב כי ביום 5.11.15, הועברו לעיון ב"כ המשיב זכ"דים מחקירתו של חסן שתיווי, ובהם תיעוד מחקירותיו על ידי השב"כ ובמשטרה, מהם עולה שעניינו זהה לעניינו של המשיב, כאשר פעילותו של שתיווי חמורה יותר מזו המיוחסת למשיב, מה גם ששתיווי ביצע את הפעולות בהיותו בגיר כבן 23, בעוד הפעילות המיוחסת למשיב בוצעה בהיותו קטין מתחת לגיל 18. עוד הוסיף ב"כ המשיב, כי הן את פעילותו של המשיב והן את פעילותו של שתיווי הניע כאמל, שהינו תושב רפיח, נגדו הוגש כתב אישום בנפרד. לגרסתו של כאמל, בניסיון "לעקוץ" את ארגוני הטרור השונים פנה כאמל אל המשיב ואל שתיווי, בניסיון לייצר באמצעותם מצג שווא של כוונה משותפת לפעילות טרור, זאת במגמה להונות ולהפיק רווחים כספיים מאותם ארגונים, ואף שהתקבלו סכומי כסף משמעותיים, לא נעשה דבר בפועל. בזכ"ד מיום 31.5.11, בסעיף 18, הזכיר חסן שתיווי כי כמאל הציע לו לקחת חלק בחטיפת חייל, עם זאת טען כי לא קיבל פרטים נוספים בקשר לכך.

כמו כן, כעולה מזכ"ד מיום 25.8.15 בסעיף 15, כמאל תיאר כי תיאם עם חסן את האופן שבו יוליכו שולל את חמאס. באשר לצילום בסיסי צה"ל, כאמור בסעיף 53 לזכ"ד לעיל, מסר כמאל כי הפניה לחסן הייתה במטרה להונות את ארגון "עליוא", ואף שהשניים סיכמו על מתווה ההונאה, הדבר לא יצא אל הפועל.

לאור האמור, לשיטת בא-כוח המשיב, ענינם של חסן ושל המשיב עוסקת במסכת עובדתית זהה, על בסיס אותה כוונת הונאה ובאותם לוחות זמנים, כאשר רק המשיב עומד לדין, אף שלחסן מיוחסות עבירות נוספות וחמורות יותר, ביניהן, כוונה להעברת מטען מהרצועה, רכישת כלי נשק בפועל, הברחות טובין מסיני בפועל, הצעה של חסן למכור לכאמל 18 רובי M16 (כעולה מזכ"ד של כאמל מיום 10.9.15, סעיף 30(4) ועוד), ולא ניתן הסבר להבחנה שעשתה המשיבה בין המשיב לבין חסן.

בנסיבות העניין, ולאור העובדה שהמשיב לא התכוון לממש את תכלית הקשר ולאור העובדה שהמשיב נעדר עבר פלילי, שקשירת הקשר לכאורה בוצעה לפני **כחמש שנים**, בהיות המשיב קטין והפלייה מעניינו של חסן

והתעלמות מגרסאותיו של כאמל, המלמדות על ניסיון הונאה לכל היותר, יש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר המרוחקת מאזור מגוריו, באזור רהט או בבאר שבע.

דין והכרעה

9. ההחלטה בדבר מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, כאשר חומר הראיות טרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית, בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת אשמתו של הנאשם (ראה בש"פ 10234/08 **אבולקיעאן נ' מדינת ישראל**), הלכה היא, כי בשלב זה בית המשפט בוחן רק את הפוטנציאל ההוכחתי של חומר החקירה, ואין הוא קובע ממצאים מזכים או מרשיעים (ראה בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**), בשלב המעצר אין בית המשפט נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקל העדויות, אלא אם מדובר בפריכות מהותיות וגלויות לעין המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (ראה בש"פ 6982/10 **דני ארביב נ' מדינת ישראל**), בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד.

עוד נקבע בפסיקה, כי תשתית ראייתית לכאורית, אף שהיא מורכבת ממסכת של ראיות נסיבתיות, עשויה להוות תשתית מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים מקום שיש בה כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, ובלבד שהראיות לכאורה ככל שהן נסיבתיות תהיינה על פניהן בעלות עוצמה שיש בה להוביל למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכויי ההרשעה (ראה בש"פ 1238/06 **אזערי נ' מדינת ישראל**).

10. התשתית הראייתית נשענת בעיקרה על הודעותיו של המשיב, הודעת כאמל אבו סמהדאנה, זכ"דים מחקירת חסן שתיווי ועדים נוספים.

11. מעיון בחומר החקירה, עולה בתמצית:

מהודעת **כאמל** מיום 30.8.15, בשעה 12:40, סיפר כאמל כי נידאל בדראן המשתייך לחמאס הציע לו בשנת 2011 לחטוף חיל מ ישראל תמורת סכום של כ- \$150,000. הוא הסכים והתקשר לחסן שתיווי, תושב תל ערד אותו הוא מכיר מעזה, וסיפר לו כי אם הוא יתקשר אליו בעניין, שידע שפעיל החמאס איתו ושידע מה להשיב, אף שלדבריו לא הייתה לו כל כוונה לחטוף חייל, אלא לקחת את הכסף מהחמאס ולברוח (שורות 11-21). **לדבריו, החמאס רצה שהוא יחטוף חייל, ירצח אותו ויקבור אותו במקום מסוים ויניח לצידו כרטיס סים של טלפון, כדי שיוכלו למצוא אותו** לאחר מכן (שורות 23-24). נידאל התנה את התשלום רק לאחר שבחמאס יישמעו על כך שנחטף חייל. לדבריו, הוא אמר לשיתווי, אם הוא ידבר על "כבש", שיבין שמדובר בחייל (עמ' 2, ש' 36-38).

באשר לצילום בסיסי צה"ל, סיפר כאמל, כי בשנת 2011 הגיע לביתו אחמד אריאטי שהינו פעיל "אלוית אלנאצר", וביקש ממנו שיצלם בסיסי צה"ל ויקבל על כך תמורה כספית. גם בעניין זה, טען כאמל כי הוא לא התכוון לבצע את האמור, והתקשר **שיתווי** שיהיה מוכן ויאמר שהוא אכן צילם בסיסים, במידה ומישהו יתקשר, אך לדבריו מדובר היה בעוד ניסיון מצידו לקבל לידיו כספים. כן סיפר על הצעתו של מחמד אלעורגאני להעביר חגורת נפץ תמורת סכום של כ- \$80,000, כאשר שוב לדבריו הוא התכוון לקחת את הכסף לכיסו בלי לבצע את האמור, אך בסופו של דבר זה לא יצא אל הפועל.

מהודעתו מיום 12.9.15 בשעה 08:43, הכחיש כאמל את שמסר בפני חוקרי השב"כ, כי אחמד אבו הולי הציע לו לחטוף חייל ישראלי תמורת כסף. לדבריו, אבו אחמד אריאטי ואבו רזק הציעו לו לצלם בסיסי צה"ל ליד הגבול עם עזה תמורת תשלום של 80,000 ₪, ולדבריו הוא הסכים לכך, לאחר שרקם עם **שיתווי** שיקבלו לידיהם את הכסף בלי לבצע את האמור, אך הדבר לא יצא אל הפועל מאחר ולדבריו התבקש להעביר את התמונות לפני התשלום. עוד סיפר, כי בשנת 2010 נידאל בדראו ומחמד שנאורה, פעילי הג'יהאד האיסלאמי **הציעו לו לחטוף חייל, לרצוח ולקבור אותו תמורת \$150,000, והוא נענה לכך. לדבריו, הוא דיבר עם המשיב ועם שיתווי** אודות העניין (ש' 54-45) ואמר שהציע לשניים להשתתף איתו, שיעבדו עליהם על מנת שישלשלו את הכסף לכיסם, אך זה לא יצא אל הפועל מאחר ולדבריו הם סירבו לשלם לפני שיראו תמונה של חייל חטוף. בהמשך סיפר על כך שהציע ללעובד בקנטינה בכלא אשל ששמו גדי להבריה טלפונים ניידים לאגף הביטחוני בכלא תמורת 8,000 ₪. כן סיפר על אירוע אחר בשנת 2010, בו ביקש מהמשיב להיפגש בשכם עם אדם שימסור לו כ- 30 טלפונים ניידים וסכום של \$3,000 - \$4,000, אך הוא ביקש מהמשיב שימכור את הטלפונים והמשיב נתן לו מחצית מהכסף והם לא הבריהו דבר לכלא. כן אישר שדיבר עם המשיב ועם שיתווי גם בשנת 2015 בנוגע להברחת טלפונים ניידים לכלא נפחא. פהד מסר לו מקדמה של 2,850 ₪, אך זה לא יצא אל הפועל. בהמשך סיפר גם על הברחת מקלעים מסיני לעזה, הברחת משפחת צלאח אבו עמרה מישראל לעזה, הסתיר טילים בשנת 2014 במהלך הלחימה, וכן שקנה מספר כלי נשק. בהמשך הודעתו, סיפר **כאמל** כי בשנת 2011 פנה למשיב, כשהיה בעזה בהלוויה של דודו, וסיפר לו שפנו אליו שיחטוף חייל תמורת \$150,000, כשלדבריו, הוא אמר למשיב שהם ירקמו מזימה כדי לרמות את חמאס ולקחת את הכסף לידיהם, ושאם הוא ידבר בטלפון על "כבש" שיבין שמדובר בחייל. אך מאחר ונידאל אמר לו שיעביר לו את הכסף רק לאחר שיראה תמונות של החייל, הוא הבין שלא יוכל לרמות אותם.

מהודעתו מיום 20.9.15 בשעה 10:24, הכחיש את החשדות נגדו, ומסר שלא חשב לחטוף חייל, ושהאינטרס שהניע אותו היה לקבל כספים במרמה מהחמאס, כפי שקיבל את הכספים עבור הטלפונים הניידים.

מהודעתו מיום 20.9.15 בשעה 16:03, הודה **כאמל** שהציע למשיב לצלם בשנת 2011 את בסיסי צה"ל (עמ' 1, ש' 12-9). לדבריו, הוא הציע לו זאת בשיחת טלפון והוא הסכים לכך, אך לדבריו כאמל זה נועד אך כדי להות את אחמד אבו אריאטי ואבו רזק, והם לא צילמו דבר.

כעולה **מזכ"ד** בעניינו של **חסן שיתווי** מיום 31.5.11 בשעה 05:25, שיתווי אישר שהיה בקשר עם **כאמל** לאחר שחרורו מהכלא במאי 2010, במטרה לקבל כספי ארגון טרור לצורך רכישת טלפונים ניידים והעברתם לאסירים

ביטחוניים (סעיף 9, 17). **שיתווי** סיפר, כי בפברואר 2011 קיבל הצעה מכאמל להעביר מטען מהרצועה לתוך ישראל אמורת כסף (סעיף 17) וכן לחטוף חייל עבור חמאס, אך לא קיבל פרטים נוספים בעניין (סעיף 18).

מזכ"ד נוסף מיום 31.5.11 בשעה 07:30, **שיתווי** חזר על כך שקשר עם כאמל "לעקוץ" ארגוני טרור ולקבל מידיהם כספים בעבור העברת טלפונים ניידים ולכלואים ביטחוניים (סעיף 8, 14). לדבריו, כאמל סיפר לו שחמאס עצרו אותו ועינו אותו ברצועת עזה, ולכן רצה לנקום בהם. כן חזר על כך שבחודש פברואר 2011 כאמל התקשר אליו וסיפר שהוצע לו להעביר חגורת נפץ מהרצועה תמורת סכום של \$180,000, וכאמל אמר לו שברצונו "לעקוץ" אותם, ולאחר שישלמו לו, אמר שיזרוק את החגורה ויסתנן לישראל (סעיף 59), אך הדבר לא יצא אל הפועל. עוד ציין, כי בפברואר 2011, הוא קיבל הצעה מכאמל לחטוף חייל, אך הוא לא קיבל פרטים נוספים בקשר לכך (סעיף 67, 69).

בהודעה שנמסרה ביום 31.5.11 בשעה 11:48, בתחנת עיירות, חזר **שיתווי** על רצונו של כאמל "לעקוץ" את חמאס בנוגע להברחת הטלפונים הניידים לכלא. כן חזר על כך ש שהוצע לו להעביר חגורת נפץ וכן דובר על חטיפת חייל, אולם הוא לא קיבל פרטים לגבי זה.

גורסת המשיב - בהודעתו מיום 10.9.15 בשעה 18:05, סיפר המשיב כי בשנת 2011, לאחר שדוד שלו מצד אימו נפטר בקנדה והובא לקבורה בעזה, פנה אליו **כאמל**, הנשוי לאחותו ומתגורר בעזה, והציע לו לצלם עבורו מוצבי צה"ל בצאלים. לדבריו הוא לא פנה אליו שוב בעניין ולא קרה דבר (עמ' 2 ש' 33-38). כשנשאל מדוע מסר דברים אחרים בחקירת השב"כ, תירץ המשיב מאחר שהשתמש בעברו באקסטזי ובחשיש.

באשר להברחת טלפונים לבתי כלא בישראל, אמר המשיב שבשנת 2011, **כאמל** התקשר אליו ואמר לו שבכוונתו לבצע "עוקץ", שכן אסירים ביטחוניים רוצים טלפונים, אך שבפועל הם לא יבריחו להם אותם. המשיב הסכים, ולבקשת כאמל נסע לשכם ופגש בחור שמסר לו 20 - 30 טלפונים ניידים וסכום של כ- 10,000 - 15,000 ₪, מתוכן כאמל אמר לו שייקח לעצמו בתמורה כ- 1,500 - 2,000 ₪, ואת יתרת הכסף, שיעביר לבחור מלוד. המשיב עשה כדבריו, ומכר כ-15 טלפונים ניידים בשגב שלום (עמ' 2, ש' 45-50). כשהדבר נודע לכאמל הוא כעס עליו וביקש ממנו שימסור את הטלפונים שנותרו לבחור ערבי-ישראלי.

המשיב הודה כי יצא מישראל לעזה שלא כדין, לאחר שעבר ממעבר טאבה לאלעריש, ומשם יצא לעזה דרך המנהרות, שהיו פעילות בזמנו. הוא נשאר שם יומיים בערך, השתתף בלווייה של דודו ונפגש שם עם כאמל (עמ' 3, ש' 82-88).

בהודעתו מיום 12.9.15 בשעה 15:48, תיאר המשיב כי בשנת 2010 או בשנת 2011 **כאמל**, **שהינו גיסו, הציע לו לחטוף חייל מטרמפיאדה לצורך מיקוח לשחרור אסירים פלסטינים, תמורת סכום של כ- 100,000 ₪**, אך לדבריו אינו זוכר מה השיב לו (שורות 11-23).

זכ"דים מחקירתו של המשיב על ידי חוקרי השב"כ

כעולה מזכ"ד מיום 7.9.15, בשעה 20:10, אמר כי הוא וכאמל תכננו לעשות "פארטיה", היינו, להרוויח כסף מתרגילים שעשו על חשבון אחרים. לדבריו, כאמל ביקש מנו שיאסוף טלפונים ניידים וכסף מבחור תושב שכם עבור הברחת טלפונים לכלא נפחא ולכלא קציעות לאסירים ביטחוניים. הוא עשה כן, ולדבריו הם ניצלו את אותם אנשים שכן לא הבריחו בפועל טלפונים.

מזכ"ד מיום 9.9.15 בשעה 10:00, הודה המשיב שיצא מישראל ונכנס לעזה להלוויה של דודו, וכן שפגש שם את כאמל, אך הכחיש שכאמל הציע לו לבצע פעילות צבאית נגד בסיסי צה"ל. כן אישר את עניין התכנון שלו ושל כאמל לרמות את חמאס בעניין הטלפונים הניידים שהתבקש להבריח לאסירים ביטחוניים. כן אישר שלפני כמה שנים כאמל התקשר אליו והציע לו שיצלם בסיסי צה"ל אך לדבריו הוא אמר לכאמל שאינו מעוניין לעשות זאת.

בזכ"ד מיום 10.9.15 בשעה 11:40, הכחיש המשיב שהיה מעורב בפעילות בטחונית הקשורה לכאמל. בהמשך, אישר שבשנת 2011 נתבקש על ידי כאמל לצלם בסיס צה"ל בו מתאמנים כוחות צה"ל (ס' 43(2)), אף שבפועל הוא לא צילם. כן אישר שבשנת 2011 ביצע "עוקץ" במסווה של הכנסת טלפונים לאסירים ביטחוניים (סעיף 44). לדברי המשיב, הוא מכר את הטלפונים הניידים לאנשים שונים בשגב שלום, זאת בניגוד להנחיית כאמל (סעיף 44(1)(7)). כן הוסיף, שגם בשנת 2014 פנה אליו כאמל בעניין הברחת טלפונים ניידים, אך הוא אל ביצע קניה זו (סעיף 44(2)), וכן ביולי 2015 (סעיף 44(3)). כן אישר שבשנת 2010 או 2011 הסתכן לרצועת עזה דרך מנהרות רפח בסיוע של סאדא אבו סמהדנה (סעיף 45(1)).

כעולה מזכ"ד מיום 11.9.15 בשעה 05:45, הודה המשיב כי בשנת 2010 או בשנת 2011 נעתר להצעתו של כאמל לנסות לסייע לו לחטוף חייל (סעיף 4(1)).

כעולה מזכ"ד מיום 13.9.15 בשעה 10:50, אישר המשיב כי כאמל פנה אליו שיפנה לסוהר בשם גדי כדי שייסע בהברחת טלפונים לכלא תמורת סכום של כ- 60,000 ₪, במסגרת תרגיל עוקץ. לדברי המשיב, הוא וכאמל שוחח על חטיפת חייל רק בשנת 2010 ולא בשנת 2015.

12. לאחר שהקשבתי לטיעוני באי כוח הצדדים ועיינתי בכלל חומר החקירה הרב שהונח בפניי, נראה לי כי המבקשת הניחה תשתית ראייתית לכאורית לחובת המשיב בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

13. כעולה מהודעות המשיב ומהזכ"דים המפורטים לעיל, העובדה שהמשיב נעתר להצעותיו של כאמל כאמור באישום השני והשלישי, והמשיב ידע גם ידע שכאמל מבקש הפעלתו כדי לשרת ארגוני טרור ולסייע לו לבצע לכאורה עבירות ביטחוניות חמורות ביותר. המשיב הסכים לשתף פעולה עם כאמל ולצלם בסיסי צה"ל ובכך היה שותף לקיום מגע עם סוכן חוץ, קשר קשר למסור ידיעות לאויב, אשר עלולות להיות לתועלת האויב בכוונה לפגוע בביטחון המדינה וקשר קשר למתן שירות להתאחדות בלתי

מותרת, ואף **נעתר להצעתו של כאמל לחטוף חייל צה"ל, לרצוח אותו ולקבור אותו**. גם אם בסופו של יום הדברים לא יצאו מן הכוח אל הפועל.

גם האישום הראשון בו הודה המשיב - יציאה שלא כדין מישראל לרצועת עזה, תוך הסתננות דרך מנהרות ברפיח.

אשר לאישום הרביעי, לעניין הברחת הטלפונים הניידים לאסירים ביטחוניים בבתי הכלא בישראל, נראה לי שגם בה במידה ומדובר בניסיון לבצע "עוקץ" לארגוני הטרור, עדיין, מדובר במעשים שנעשו בהיותו שותף לכאורה למגע עם סוכן חוץ ועשיית פעולה ברכוש שיש בה כדי לקדם מעשי טרור. ומכל מקום, בחינת דיות הראיות לצורך קיום יסודותיהן של העבירות המיוחסות למשיב תתבררנה בהליך העיקרי.

14. באשר לסתירות העולות בין הגרסה שמסר כאמל לעניין כוונתו "לעקוץ" את ארגוני הטרור ולא לבצע עבירות נגד ביטחון המדינה, הרי שגרסתו של כאמל אינה עולה בקנה אחד עם הגרסאות שמסרו שיתווי והמשיב לעניין הצעותיו של כאמל, שיש בהם כדי ללמד על מעורבותו העמוקה בטרור, הן בקשריו עם ארגוני הטרור השונים, הן בהצעותיו להעביר חגורות נפץ, לחטוף ולרצוח חייל, לצלם בסיסי צה"ל ולהבריח טלפונים לאסירים ביטחוניים, ומכל מקום, אשר לסתירות ולתמיהות הרבות, הרי שבשלב של בחינת ראיות לכאורה, בית המשפט אינו נדרש לשאלות של מהימנות עדים, או למשקל העדויות, ומקומן של טענות אלה להתלבן במסגרת התיק העיקרי. יתרה מכך, לא מצאתי כי יש בסתירות הלכאוריות כדי לקעקע את התשתית הראייתית העומדת לחובת המשיב.

15. באשר לע"פ 4183/05 **ראובן סלומון נ' מדינת ישראל**, פסקה 16, (פורסם בנבו)) אליו הפנה ב"כ המשיב, שם נקבע כי עבירת **"קשירת קשר מותנית בהוכחת קיומן של הסכמה או התחברות של שניים או יותר, שמטרתן היא ביצוע פשע או עוון וכן בהוכחת קיומו של יסוד נפשי של "כוונה כפולה": כוונה להתקשר עם אחר וכוונה שמטרתו הפסולה של הקשר תתממש"**, הרי שמחומר הראיות, עולה כי כוונה כזו אכן התגבשה לכאורה אצל המשיב, משנעתר להצעותיו של כאמל, אף שלא יצאו מן הכוח אל הפועל.

16. אשר להשגות בא כוח המשיב באשר לטענת אפליה באי העמדת שתיווי לדין, כעולה מההודעות הרבות שהובאו בתמצית לעיל, הרי ששתיווי מספר על מעשי עוקץ ומרמה נוספים כלפי ארגוני הטרור, ואף שהמעשים נושאים אופי דומה למיוחס למשיב (באישום הרביעי), לרבות התכנון לחטוף חייל ולרצוח אותו, הם אינם אותו מעשה שמיוחס למשיב. יתרה מכך, גם אם נניח שיש באי העמדת שתיווי לדין משום טענת אפליה, הרי טענה זו רלוונטית לחלק מהאישומים ולא לכלל המעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום.

17. בהעדר מחלוקת בדבר קיומה של עילת מעצר, נותר אפוא לבחון בהתאם למצוות המחוקק, אם ניתן להשיג את מטרת המעצר דרך חלופה, גם אם עסקין בעבירות ביטחוניות, שהכלל הינו מעצר עד תום

ההליכים. בענייננו, לא ניתן להתעלם מטענת השיהוי שעמד עליה בא-כוח המשיב במסגרת טיעוניו, שכן חלפו להם 4 שנים מיום התרחשות האירועים נשוא כתב האישום, כאשר מרבית חומרי החקירה היו בידיעת גורמי החקירה ולא מצאו לנכון לבקש את מעצרו של המשיב, שהינו אזרח ישראלי, נעדר עבר פלילי.

18. קובע להמשך דיון וקבלת תסקיר, שיבחן היתכנותה של חלופת מעצר ליום 27.12.2015 שעה 10:00, בפני כבוד השופט יעקב פרסקי, או בשעה אחרת שתיקבע על פי יומנו.

19. המשיב יובא לדיון באמצעות שב"ס.

עותק ההחלטה יישלח לשרות המבחן, לבאי-כוח הצדדים וכן לשב"ס.

נציג המבקשת יתייצב בלשכתי לקבלת חומר החקירה.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ו, 06 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.